

ХРИСТИАНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Международна пропаганда чрезъ радиото.

Отъ обявяването на сегашната война, безъ изключение всички правителства на воюващите страни, почнаха да организиратъ своята пропаганда, съ цель да повлияятъ върху общественото мнение въ неутралните страни, па дори и върху по-състоятелните личности отъ невоюващите.

Тая пропаганда си служи съ вестници, афиши, хвърчащи листовци, илюстрирани картички, безплатни бюлетени за положението по бойните полета, а най-вече съ радиото.

Днесъ воюващите страни, вънъ отъ войната по суша, по море и подъ моретата, по въздуха и чрезъ печата, подържатъ една война по радио-вълните. Всѣки денъ ни бомбардиратъ съ сведения отъ бойните полета: съ известия, информации нагодени за цѣлия свѣтъ, съ цель да спечелятъ общественото мнение за каузата си.

Днесъ, радиото е най-сигурното и най-мощното сръдство за предаване на официални съобщения на правителствата, или главните квартири.

Всички държавници, или военачалници, когато иматъ да съобщаватъ важни нѣща, служатъ си съ микрофона. Радио-предавателните станции сж държавенъ монополъ. Всичко се контролира, дирижира и цензурира, отъ държавните органи. Защо? Защото има и скрити радиоконтрабанди; и защото въ повечето случаи известията сж тенденциозни, целящи да заблудятъ или убиятъ духа на противника. Отъ скоро време, държавитъ назначиха и по единъ коментаторъ, при държавното централно радио за да прави прегледъ на събитията, и безпристрастно и критично да ги анализира и излага предъ слушателитъ.

Всички тия съобщения, отъ четиритѣхъ крайща на свѣта — даватъ поводъ на свободните граждани отъ всички крайща на свѣта да ги коментиратъ и разчепкватъ, разбира се всѣкой по своему. Единитъ взиматъ страната на „правата“ кауза, другитъ на „силнитъ“. Единитъ подържатъ едната идеология, другитъ критикуватъ доктрината на ... която несполучливо разрешила социално-икономическия въпросъ...

Въ разгара на спора, засягатъ се личности, държавници отъ първа величина, режими ... на-

родната отбрана, злободневката ... Всичко, чуто, нагледно, преиначено, доискусурено ... отъ тия що слушатъ радиото отъ цѣлия свѣтъ, та не можешъ да му хванешъ следитъ, кога говори отъ себе си и кога повтаря това, що е чулъ по радиото.

Поради всички тия причини, вънъ отъ ценните услуги, които принася на културното човѣчество, като най-усвършенствуванъ инструментъ за бърза информация; за хубава музика; за поучителни и научни сказки ... радиото служи още и като най-практично сръдство за клюка, за интрига, за пропаганда, за тенденциозни и лъжливи информации и за опасни идеологии.

Всички се надпреварватъ чрезъ него, да се дообяснятъ предъ свѣта, да защитатъ войнствената си и завоевателна политика; да прикриятъ умѣло скрититъ си цели и намѣрения; да доуяснятъ политическитъ си режими и да обосноватъ идеологиитъ си, които плашатъ гражданина и християнина.

Схващайки силата на радио-вълнитъ, всички държави умножиха радио-предавателнитъ си станции, до такава степенъ, че днесъ радио-вълнитъ, сж оплели земното кълбо, като паежина.

Една радио-стрела, за нѣколко минути може да обиколи цѣлото земно кълбо, и да засегне духа на всички радио-слушатели, които сж били при апаратитъ си. Радиото е най-финното и ефикасно оржие, което не признава граници, не се бои отъ никого, не признава препятствие, и което безъ да искаме чувстваме неговото влияние, положително или отрицателно.

Не току-така, нѣкои държави забраняватъ да се слушатъ чуждитъ станции. То е оржие съ 2 остриета. Режим и идеологии, не закрепнали и не усвоени отъ широкитъ народни маси, не позволяватъ на гражданитъ да слушатъ, освенъ държавното радио, по локалитъ или публичнитъ площади. Това е едно зло. По тоя въпросъ другъ пътъ.

Америка държи рекордъ въ радио-предавателнитъ станции. Следъ нея идватъ Германия, Англия, С.С.Р., Япония, Италия и пр.

Споредъ статистиката, радио-предавателнитъ станции въ Германия преди войната били: 41 на дълги вълни и 13 на кжси. Сега сж стигнали 83 на дълги

п. Дошо.

Поезия и религия.

(Продължение отъ бр. 2).

Това бѣ за поезията. А шо е религия? Палене на свѣщи и мръкване въ черква на нескосни пѣвци? Латинскиятъ глаголъ **религаре** значи влизамъ въ връзка съ нѣщо, поставямъ се въ отношение къмъ нѣщо. Още отъ древни времена тази дума се е употребявала изключително за да се покаже нашето, човѣшкото отношение или влизане въ връзка съ Създателя Бога. Богъ е духъ и само съ нашия духъ ние можемъ да влѣземъ въ връзка съ Него. А нашиятъ духъ има три съставки: умъ, воля и сърдце. **Нашиятъ умъ** никога нѣма да спре да търси нѣщо. Той търси **върховното, последното знание, което е върховната истина.** Върховната истина обаче е една — тя е самиятъ Творецъ, източникътъ на всѣко знание и всѣка истина. **Нашето сърдце** сжщо никога не спира да търси нѣщо, търси, жадува за онова, което ще го нахрани, задоволи и което ние наричаме **щастие, благодат.** Но нищо на тази земя не е задоволило и не ще задоволи човѣшкото сърдце. Едно като намѣримъ, стигнемъ, сполучимъ днесъ, веднага литваме утре да търсимъ

и 22 на кжси вълни. За германцитъ, които сж въ чужбина имало специална радио-станция. Въ Англия се утроили.

Въ началото на войната новинитъ се предаваха на 5 езика, сега на 31 езика. Въ нѣкои дни, се говорело на 240 езика. Въ Америка всѣки денъ г. Суингъ, се явявалъ съ своята предварително написана речъ — точно отъ 2000 думи, и я прочиталъ за 15 минути предъ микрофона. Речта била предавана отъ 91 станции и слушана отъ 9 милиона радио-притежатели.

Понеже този въпросъ е актуаленъ и твърде важенъ за всички културни народи, а най-вече за насъ българитъ въ тия тежки часове, които преживява свѣта и ние, и е въ тѣсна връзка съ висшитъ държавни и национални интереси, искамъ да обърна сериозно вниманието на нашитъ просвѣтени читатели върху следното: Слушайте всички станции, но критично се отнесете къмъ „новинитъ“, и второ, че тия които презъ 9 морета и рѣки ни търсятъ, и се мжчатъ по български да ни освѣтляватъ, поздравяватъ или заплашватъ, знайтъ добре какво целятъ ... и не за нашитъ черни очи го вършатъ!

За радиото и църквата въ следния брой.

друго. Първото постижение, първиятъ успѣхъ не задоволява въ никой случай. Така на земята все тичаме, взе търсимъ, все жадуваме за нѣщо и умираме съ отворени, недоволствени отъ живота на тази земя сърдце. Ние търсимъ онова, което е най-благо, което единичко може да насити човѣшкото сърдце. Но това върховно щастие, това, което може да ни задоволи не е на тази земя. То е пакъ тамъ, то е въ царството на духа, то е у самия Върховенъ Духъ, то излиза и се връща отъ великото сърдце на Създателя Бога. Така сжщо е и съ третата съставка на човѣшкия духъ — **волята.** И тя търси да бжде удовлетворена въ творчеството на човѣшката ржка и желание и никога не бива удовлетворена отъ това което постига. Волята сжщо търси нѣкакво голѣмо, огромно, пълно, дълбоко постижение, което, обаче, сжщо не може да се стигне на тази земя. Човѣшката воля е трошница отъ волята на Небесния Създател и тя сжщо намира своето удовлетворение въ Него, горе, Творца. Е добре, какво значи всичко това? Значи то, че религията въ своята дълбочина и сжщностъ, ни тегли къмъ другия свѣтъ, високія, възвишения, небесния свѣтъ, тегли ни къмъ **Висшия разумъ, Висшето щастие и Върховната воля,** тегли ни религията неспирно отъ люлката до гроба къмъ върховната красота и хармония, както ни тегли къмъ нея и поезията съ изкуството изобщо — теглятъ ни тѣ къмъ единичкия, чистия, светия, прекрасния изворъ на Духа, отъ който излизаме и къмъ който се връщаме. Така ние трѣбва да приемемъ, че поезията съ изкуството изобщо и религията иматъ единъ изворъ и една задача на тази земя: да подигатъ, възвисятъ човѣшкия духъ къмъ небото. Сега става ясно сжщо, че тѣ идатъ отъ едно мѣсто и че можемъ спокойно и всѣкога да ги наричаме **две сестри.**

Когато вземемъ да мислимъ и заговоримъ за поезия, за изкуство, за поетическо изобщо, творчество, попадаме на особени затруднения и бездна. Ето, такъвъ е идеала! Ето, тамъ ни води поезията и религията, този е тѣхниятъ свѣтъ — небото, Богъ. Докоснемъ ли се до тѣхнитъ сръдства, до земния тукашенъ животъ, ще видимъ, че никоя голѣма, истинска творба не е израстнала, не е създадена безъ творецътъ и да е преминала, проходила нѣкаква бездна, пропасть на страховита мжка.

Размислимъ ли върху нѣкоя отъ трагедиитъ на Шекспира или Еврипида, върху Донъ Кихотъ отъ Сервантеса, върху Фауста отъ Гьоте, върху Хамлета, Кориолана отъ Шекспира, върху Божествената комедия отъ Данте или върху Чайлдъ Харолдъ отъ Байрона... виждаме, колко скръбъ и страдание на душата е събрано въ тѣхъ...

(Следва)

Св. Модестъ.

(Отговоръ).

На 18 декемврий св. Православна църква празнува заедно съ св. Севастиана и деня на св. Модеста, който се смята за покровител на животните. Ето мотива на художника-иконописец, като го е нарисувал обкръжен съ животни, нѣщо, което не сте забирали и което Ви е смущавало.

Като Иерусалимски Патриархъ, той е извършил много чудеса надъ животните; излѣкувалъ болестите имъ, раните имъ, нѣщо известно и на историята. Молитвите, които е написалъ и днесъ се четатъ надъ заболѣлъ добитѣкъ.

Въ старо време памятьта му се е тачела отъ всички земледѣлци и скотовѣдци, а деня му тържествено се е отпразднувалъ.

Католиците празнуватъ св. Францискъ отъ Асизи тоже като покровител на животните по единъ много тържественъ начинъ. Правятъ литемни шествия изъ градовете, по полето и разни други религиозни служби и манифестации за да изпросятъ отъ Бога благословение за тъй полезните животни, другари на трудещия се народъ.

Да се молимъ Богу, за да благослови полезните животни, тъй силно привързани къмъ човѣка и толкова необходими въ нашето стопанство, е нѣщо велико и Богу угодно.

Изхождайки отъ тия правилни разбирания на църквата, почти въ всички културни страни сж се основали дружества за покровителство на животните, подъ ръководството на духовници, учители и добри граждани, християни.

Тия дружества целятъ да обрънатъ вниманието на всички добри хора върху съдбата на нѣмните животни, но тъй чувствителни и да се взематъ необходимите мѣрки, за да бждатъ добре гледани, на време нахранени и добре третирани.

Много дружества, по случай празника на св. Модестъ, раздаватъ парични награди или фуражни на добрите стопани, които най-добре и най-съвестно сж си гледали домашните животни особено впрегатните.

Издаватъ се позиви и се подчертава, че и тѣ сж създадени отъ Бога, за да бждатъ въ услуга на човѣка, който не трѣбва да ги измъчва, нито малтретира. Тѣ чувствуватъ и страдатъ често пѣти като човѣка, само че болката си не могатъ да изкажатъ. Все пакъ, чрезъ погледа или въртене на опашката, или мученето, или други прояви манифестиратъ както радостта и скръбта

си, така и привързаността си къмъ човѣка, комуто помагатъ.

Много пѣти сме виждали какъ животните ронятъ сълзи отъ мъжа, скръбъ или страдания, сълзи, които Богъ вижда, знае и цени.

Има страдания следствие нѣкои несполуки, особено съ конетѣ. Падналъ, изкълчилъ или счупилъ крака си, стои съ дни на студъ и мразъ, по нѣмане на специална кола, която да го отнесе въ нѣкоя ветеринарна клиника да му се помогне. Въ такива случаи животното е застреляно на самото мѣсто. Колко е жестоко? Въ замѣна на това, тѣ пѣтъ колко сж внимателни, признателни и привързани къмъ човѣка? Особено кучетата.

Имало е кучета, които не сж могли да понесатъ скръбта, че господарѣтъ имъ е умрѣлъ. Не приематъ храна и сж ги намирали умрѣли надъ гроба на човѣка, който е билъ внимателенъ къмъ тѣхъ, обичалъ ги и се е грижилъ за тѣхъ.

Холандскиятъ кралъ Вилхелмъ Тацитурна и кучето му сж били погребани на едно мѣсто, а и сега може да се види изваяния образъ на царя и кучето му, на надгробната плоча. Това куче на два пѣти му е спасявало живота, а следъ смъртта му живѣло само четири часа.

Въ нашия пансионъ, на опредѣленъ часъ идваше едно куче да се храни. Това всички желаехме и твърде много му се радвахме. Единъ денъ забелязахме, че не изяда всичката си храна, а съ устата си носи каквото остане.

Заинтересувахме слугите, които го проследиха за да видятъ какво я прави. Какво се установи? Нашето любимо куче носѣло храна на друго куче — слѣпо.

Това, което често пѣти ние, човѣцитѣ, не го правимъ, прави го животното. Какъ хубавъ и назидателенъ примѣръ!

Изъ културните страни има комитети за пропаганда и контролъ, за да не се измъчватъ животните. Глобяватъ всички, които претоварватъ колите си, които биятъ животното, защото не може да носи прекомѣрния товаръ; които носятъ купените птици увиснали съ главата на долу и пр.

Любезни читатели, отдѣлете отъ вашата любовъ и милостъ една малка частичка и за животните, които ни принасятъ толкова голѣма полза и които сж най-близките другари и съпътници на нашия селенинъ и на цѣлия трудящъ се народъ по свѣта.

Протоиерей Дим. Андреевъ

Разговоръ на православенъ съ протестантинъ.

(Продължение отъ бр. 2).

21. Где е книгата „Апокалипсисъ на Мойсея“, за която говори Георги Синклеи, разглеждайки Гал. 5, 6 и 6, 15. Вселенски съборъ се занимавалъ съ тази книга.

22. Где е книгата на тайните на пророкъ Иеремия? Въ Евангелието отъ Матея гл. 27, 9 — 10 се говори: „За да се сбждне реченото чрезъ пророкъ Иеремия“... Где, на кое мѣсто въ Библейския Иеремия се говори подобно нѣщо?

23. Где е книгата „Животътъ на Адама“? Адамъ е предметъ на внимание. Адамъ трѣбва да се спаси. Съгрѣшилъ. Тѣй въ Еван. Лука 11, 49, Христосъ говори: „Премждността Библия решила: ще имъ изпратя пророци и апостоли; и едни ще убиятъ и погубятъ“... Такъвъ текстъ нѣма никжде въ Библията.

Сжщо тъй Ев. Иоанъ 7, 36, Исусъ Христосъ говори: „Който върва въ Мене, — както е казано въ Писанията — ще потекатъ“... Въ кои писания въ Библията?

24. Где е книгата за пророците Елдатъ и Модата (Чисълъ 11, 24, 29).

25. Где е Апокалипсиса на пророкъ Софоний?

26. Где сж книгите „Възшествието на Исая“?

Тѣхъ коментиратъ Епифаний Кипърски (Евр. 7, 3), Иеронимъ (I коринт. 2, 9), разглеждайки тѣзи цитати.

27. Где е псалтиря на Соломона? За него говорятъ древния църковенъ писателъ Луктанций („Божествени постановления“ 4, 12) и св. Атанасий Велики.

28. Где е лѣчебната книга на Соломона — книгата на заклинанията? За нея пише този, който е умразенъ на евреите, тѣхния собственъ пророкъ Иосифъ Флавий (Иудейски древности 8, 2, 5).

29. Где е книгата „Евангелието на Ева“? Говори за него Епифаний „Ереси“ 26, 2, 3, 5).

30. Где е книгата „Заветътъ на 12 патриарси“? Св. Атанасий Синаидъ („Шестодневъ“ кн. 7).

31. Где сж надписите, книгите, писмата, молитвите на Кайнама, Праотците, лѣчебната книга на Ноя, книгата на исполина Ога, молитвата на Иосифа, Якова?

Прибързаните исторически сектантски скокове на забравя и лекомислие сж фатални. Жалко е само забавянето отъ наша страна да се изпълни най-голѣмото пророчество

на Господа Исуса Христа, че всички ни ще събере Той въ едно стадо, ръководено отъ Единъ Пастиръ. (Иоанъ 11, 52 и др.)

Протестантинъ Изслушахъ ви съ очудване. Ние, протестантите, придържайки се само отъ Библията, или по-вѣрно, повече отъ Евангелието не знаемъ нищо отъ тѣзи скрити нарочно книги. Никой нашъ пасторъ не се е спиралъ да ни обясни тѣзи мѣста отъ св. Библия. Сега разбирамъ, че не трѣбва самоувѣрено да осждаме православните Свещенитѣ нѣща си оставатъ такива презъ вѣковете значи, щомъ сж предадени и по другите книги, и отъ уста на уста.

Православенъ Ние изложихме само нѣкои отъ вѣрските въпроси въз основа на Св. Писание. А тѣзи приведени цитати, като Предание Свещенно идватъ само да дообяснятъ нѣкои нѣща. Ние сме длъжни да се съвършенствуваме въ знание и вѣра, както е рекълъ Богъ. Много нѣща не сж вписани въ страниците на Новозаветното Писание и ние ще следва да ги учимъ и изпълняваме отъ Преданието, което е сжщо така Свято. Иоанъ Богословъ пише въ края на Евангелието: „Много други чудеса направи Исусъ... които не сж писани въ тази книга“... (Иоан. 20, 30; 21, 25). Той сжщиятъ пише: Много искамъ да ви пиша, но не искамъ на книга съ мастило, а се надѣвамъ да дойда при васъ и ви говоря устно“. (II Иоан. 1, 12; III Иоан. 1, 13—14). Даже това що е писано е на кратко. Ап. Петъръ казва: „Това ви писахъ на кратко“ (I Петъръ 5, 12)... „съобщена ми е тайна отъ горе... за която ви пиша на кратко“ (Ефес. 3, 3).

Протестантинъ Виждъ, това е и вѣрно. Не всичко въ подробности ние знаемъ по Божието домостроителство: срѣдства, начини и ритуални външни чувствени обрядови нѣща. Особено ме е смущавало онова мѣсто, гдето Ап. Павелъ пише: „Братя, стойте и пазете преданията, които сте научили или устно или отъ наше писмо“ (II Сол. 2, 15). „Похвалявамъ ви, братя, че помните което съмъ ви говорилъ и държите преданията тѣй, както азъ ви ги предадохъ“ (I Кор. 11, 2) Какво е предадено, ние не знаемъ!

(Следва)

Света Мария-Магдалина

отъ Л. П. Лакордеръ (отъ французката Академия).

(Продължение отъ бр. 2).

Този денъ не билъ близъкъ, защото сарацините продължили своите опустошения и когато най-после тѣ спрѣли, тогава споменътъ, за мѣстото дето се намирали останките на светицата, билъ вече изчезналъ.

Настъпила ерата на кръстоносците. Самъ Людовигъ VII заедно съ св. Бернардъ — въ 1147 год. се отправилъ имъ нейния гробъ за да проповѣдватъ втория кръстоносенъ походъ. Голѣмо мнозинство сеньори, рицари вземали тамъ кръста. Отъ тогава култътъ на св. Магдалина тѣсно се свързалъ съ ентузиазма на кръстоносците. Преданни на дѣлото за освобождението на Божия гробъ и за изкупление на своите грѣхове, кръстоносците намирали въ св. М. Магдалина, разкаяната грѣшница, една закрилница на тѣхните оржия и тѣ не можали да дадатъ на този оскверненъ гробъ по-достойно име отъ това, което носѣше споменътъ на жената, която обичала Ис. Христосъ и която била толкова мечтала да го види първа предъ самия

входъ на неговия гробъ, прославенъ чрезъ възкресението.

И така Европа връщаше на Азия това съкровище, което тя бѣше получила; М. Магдалина се връщаше въ Италия подъ знамето на християнството и нейното име разнесено съ акламациите на победата, или съ мъченията на разгрома, напомняха на рицарите всичките мистерии, на които тя бѣше свидетелка.

Въ 1190 година Филипъ-Августъ и рицарѣтъ Лъвско-сърдце се срещнали пакъ тамъ, за да се приготвятъ за третата експедиция за Св. Земи, и когато въ 1267 година св. Людовигъ се тъкмялъ да тръгне за втори пѣтъ къмъ ориента, върналъ се за да даде на св. Магдалина последната почитъ и за да заключи тамъ кръстоносната ера. Противно на св. Людовигъ, Карлъ, следъ смъртта на баща си, станалъ царъ на Сицилия и ималъ къмъ св. Магдалина една обичъ, която бѣ наследилъ отъ рода си. Богъ му внушилъ мисълта да вникне най-после въ мистерията, която покривала отъ шестъ вѣка

гроба на тази, която той почиталъ отъ любовъ къмъ Исуса Христа. Той се отправилъ къмъ св. Бомъ съ нѣколко благородници и следъ като разпиталъ калугерите и старците, накаралъ да разкопаятъ ямата въ старата базилика. На 9 декемврий 1279 год. самъ царѣтъ разкопалъ земята съ работниците. Скоро намѣрили гробенъ камъкъ отъ дѣсно на скривалището. Дигнали камъка и парфюма, който се разпръсналъ, предупредилъ, че Божията благодать е близо. Царѣтъ се навелъ за моментъ, похлупилъ ковчега, запечаталъ го съ своя печать, и поканилъ епископите отъ Провансъ да присѣдствуватъ при разпознаването на останките. Следъ деветъ деня, на 18 декемврий въ присѣдствието на архиепископите и множество благородници, кралѣтъ накаралъ да разчупятъ печата, съ който самъ запечаталъ саркофага и следъ като отстранилъ съ собствената си ръка праха, който покривалъ костите и светицата, той срещналъ единъ предметъ, който се разрушилъ отъ старостъ между прѣстите му. Това бѣше едно парче гжбена пушалка, отъ кждѣто излѣзълъ единъ пергаментенъ листъ съ четливъ почеркъ и съ следното съдържание: Презъ 710 год. следъ Рождество Христово на 6 декемврий

при царуването на благочестивия Endes царъ на Франция, презъ времето на опустошенията на подлия народъ сарацините, тѣлото на пресветата и почитана М. Магдалина е било много тайно пренесено отъ своя алабастренъ гробъ въ този мряморенъ, за да бжде скритъ и запазенъ отъ казания подѣлъ народъ.

Актътъ и починътъ по който гробътъ е билъ откритъ, билъ съставенъ отъ краля въ присѣдствието на архиепископите и епископите. Карлъ съ голѣма радостъ, следъ като отново запечаталъ гроба, повикалъ на 5 май следующата година едно събрание отъ прелати, графове, барони, рицари, магистрати отъ Провансъ и отъ съседните области, да присѣдствуватъ на пренасянето на останките, които той по нѣкакъвъ начинъ бѣше възкресилъ, или поне извадилъ отъ мрачната на дълги столѣтия. На 12 май 1280 год. множество поклонници, пристигнали около гроба на св. М. Магдалина и за пръвъ пѣтъ славата около нейното тѣло вземала връхъ. Тѣлото ѝ погребано въ алабастрена гробница подъ скромно скривалище, бѣше прекарало годините на гонения и на варварство въ почитъ и обичъ, обаче никакъвъ тържественъ изразъ не билъ даденъ на тая почитъ и любовъ; и

Задущница.

(отговоръ на г-жа Г. Д.)

Да. На 22.11 т. г. се пада деня въ който ние православните християни — гдето и да се намираме по земното кълбо, си спомняме за наши мили покойници; молимъ Бога да успокои душитъ имъ въ мѣсто свѣтло; молимъ свещеницитъ да ги поменатъ въ св. литургия, за да имъ прости Богъ волни и неволни грѣхове; правимъ дарения на сиропиталища, трапезарии и пр. . . посещаваме гробоветъ имъ и ги обсипваме съ цвѣта, облекчаваме и обрадваме душитъ на покойниците. Поменитъ се правятъ следъ св. литургия, по специаленъ редъ, нареченъ „Парастасъ“¹⁾ (и параклисъ) т. е. да си спомнимъ за душата.

Кои сж днитъ установени отъ св. църква за поменъ? Третици, деветини, 40 дена, 3 месеца, 6 месеца, 1 година, 3 години и пр. Вънъ отъ тѣхъ всѣка сжбота. Въ сжботата презъ меснитъ заговѣзни. Въ 2-а, 3-а, и 4-а сжбота отъ великия постъ. Първата сжбота отъ великия постъ посветена на св. Теодоръ Тиронъ; въ V-а въ честъ и похвала на св. Дева Мария; VI-а въ паметъ на възкресението на Лазаря и най-после предъ Педесетница. Когато имъ дойде времето, ще ги обяснимъ по одѣлно. Следете вестника. Питате за задущница предъ меснитъ заговѣзни. На този денъ църквата се моли за всички починали, а най-вече за ония, които не сж имали време да се подготвятъ за смъртния часъ; за починалитъ внешне, умрѣли отъ студъ, затрупани изъ минитъ, прѣсницитъ, удавенитъ, умрѣлитъ отъ жажда, гладъ, холера, чума и др. Ето защо, на сжщия денъ се чете евангелието за страшния сждъ, за да имъ се облекчи положението при страшния сждъ.

Тази практика я имаме онаследена отъ първитъ християни, които следъ службата „тайната вечеря“ и произнасяне думитъ: „Вземете яжте, това е моето тѣло“ пийте отъ нея това е моята кръвъ... (Мат. 26, 28 — 30) и следъ като се свършвала божествената служба се хвалебни и духовни пѣсни (Ефесен. 5.19; Колос. 3.15), всички отивали при гробоветъ на милитъ си покойници, свѣтци и мжченици, полагали вѣнци и пр., (Апост. пост. 7 ст. 30) а свещеника произнасялъ молитва и думитъ отъ св. Евангелие: „Азъ съмъ възкресение и животъ“.

¹⁾ Ще помѣстимъ специална статия за основанието и смисъла на парастаса въз основа на словото Божие.

Смъртта била смѣтана като минаване отъ временния къмъ вѣчния животъ. Починалия продължавалъ да бжде смѣтанъ още за членъ отъ християнското общество. Поменитъ взимали винаги характеръ на общонародни процесии. Това шокирало езическата властъ.

Губернаторитъ, Галерий и Валерий, издали специални укази противъ тия процесии (Задущница). Събирането на гробищата казватъ тѣ, смущавало обществения редъ. (Acto aroconsularia Sauchi Ciprian, гл. 25).

Това го твърди не само Киприанъ, но Дионисий Александрийски, неговъ съвременникъ.

Сжщата заповѣдъ била издадена и отъ Египетския губернаторъ Емилианъ, който ги заплашилъ съ смъртъ, ако продължаватъ да ходятъ масово на гробищата и се молятъ. Всички тия заплахи и преследвания, заставили християнитъ да си построятъ катакомби съ по 3 и 4 етаж, гдето погребвали умрѣлитъ си, извършвали св. литургия и правели своитъ помени (парастасъ, панахиди и пр.).

Въ последствие, когато почнаха страшнитъ гонения противъ християнитъ отъ Нерона и пр. и траяха близо 300 години, тукъ се криеха християнитъ.

Заварени отъ държавната езическа властъ, въ момента на службата сж бивали живи погребвани, съ подигравката: „Тѣ ще възкрѣснатъ“ Всичко това най-подробно описва Бл. Тертулианъ въ книгата си. *Adversus Nationes* (Гл. 7 кн. II).

Въ IV в., когато държавата става покровителка на християнството, споменаването на покойниците въ опредѣленитъ дни отъ църквата, почнало да става тържествено, като жива и постоянна връзка между живитъ и умрѣлитъ. Колко много нѣща можемъ да научимъ отъ живота на починалитъ! Особено отъ тѣхната любовъ къмъ близкитъ имъ и отъ тѣхната всепреданна и безкористна служба къмъ народа. При такива дни (задущници) всички сме длъжни да си спомнимъ за покойниците си, за починалитъ народни труженици, за падналитъ по бойнитъ поля за отечеството и за вѣрата ни, и като се вглеждаме въ живота, жертвитъ и всестранната имъ служба къмъ родъ и родина, да се постараемъ да имъ подражаваме, моляйки Бога да имъ прости прегрѣшенията сторени, съзнателно или несъзнателно, като хора и ги упокои въ своитъ селѣния.

БЛУДЕНЪ СИНЪ

Татко мили, приеми ме,
блуденъ, беденъ и унилъ;
на гърди си приюти ме,
приеми ме, татко милъ!

Въвъ безпѣтство и измѣна
младостъ буйна, неживѣна
пропилѣхъ отъ Тебъ далечъ;
Твойтъ грижи ми тежаха,
и милувкитъ додѣха;
търсихъ радость — наидохъ
плачъ.

Щастие търсихъ въ земи чужди,
а живѣхъ въ беди и нужди,
петиमें за рошкви бѣхъ,
но и тѣхъ азъ крадѣхъ
отъ свинитъ що пасѣхъ,
по-доленъ отъ свини бѣхъ!...

Следъ грѣхове и заблуди,
въ душа споменъ се пробуди —
при Тебъ нѣвга какъ съмъ билъ,
тѣй следъ грѣхъ азъ прозрѣхъ,
че безъ Тебе, Татко милъ,
нѣма радость, нѣма миръ!...

И сега разбитъ и беденъ,
катъ слуга най последенъ,
търся пакъ при Тебъ покой,
униженъ, сѣрушенъ
идвамъ сега въ дома Твой,
приеми ме, Татко мой!...

— Синко мили, пакъ ела си,
не те питамъ, де си билъ,
на гърди ми почини си;
Азъ те чакахъ, синко милъ!

Колко пѣти пѣти оглеждахъ,
колко въ сълзи погледъ свеждахъ!...
Азъ те чакахъ и трептѣхъ!...
Сега мойта обичъ нѣжна,
моята любовъ безбръжна
ще прочисти твоя грѣхъ!

Ела, съ насъ се радвай, сине,
че въвъ моя домъ отъ нине
пълна радость пакъ дойде;
че единъ блуденъ синъ
умъртве си — оживѣ,
бѣ изгубенъ и дойде!

О. Давидъ — Близнакъ

МЕТОДИ БАЛАЛЧЕВЪ

скулпторъ-рѣзбаръ

изработва църковни иконостаси
съ най-финна и художествена
рѣзба.

Ателие: София, ул. „Бистрица“ № 3
телефонъ № 2-57-46.

8—12

Изъ чуждия печатъ.

Ромъния. Обявената революция отъ крилото на Хория Сима, свърши катастрофално лично за него и за неговитъ съмишленици. Дадоха излишни и невинни жертви. Хория Сима и другаритъ му, заслепени отъ властѣ, която имъ се усмихваше, измѣниха на тактиката-програмата и идеалитъ на Кодреану.

Пострадаха много невинни хора, а най-вече еврейтъ, които бѣха избити, магазинитъ имъ ограбени, а синагогитъ имъ подпалени.

Хвърлиха младежѣта въ кървата братска разпра, а тѣ изчезнаха отъ сцената. Младежѣта сжпо плати и плаща увлѣченията си. Ние, добре познаваме ромънския народъ, той не е готовъ—нито за революции—нито за гражданска война. Хория Сима и другаритъ му, доказаха, че сж зелени, неопитни за такава акция, и далечъ отъ народнитъ вжделения и неволи. Умѣло, прекрити задъ програмата и нравствения капиталъ на Кодреану, издадоха играта и скрититъ си цели.

Ромъния има много вътрешни недъзи, може би повече отъ съседитъ си, но, не хора като Хория Сима—можеха да ги излѣкуватъ. За него—новото време, социално-аграрнитъ реформи, така хубаво начертани, не отъ него разбира се, а отъ капитана Корнелиу, превъзпитанието на всички legioneri въ новия духъ, сж нѣмали никакво значение. Той е искалъ да пипне властѣта, та да се поразправи съ неприятелитъ си, та, който остане живъ, да му бере грижа. За останалото, интересното, и това що искаме да подчертаемъ тукъ, е обстоятелството, че въ тая братска кървава разпра сж взели участие много млади и високоинтелегентни свещеници като водачи на legioneritъ. Жадни за погълъма социална правда и за новъ редъ въ тѣхната пострадала страна, увлекли се въ това движение. Водача на Ромънската държава, иска сега най-строгото имъ наказание отъ духовната властъ. Г-нъ Антонеску, който доказа, че е голѣмъ държавникъ и доблестенъ войнъ, взимайки поводъ отъ станалото нареди, Духовнитъ семинарии да се взематъ отъ ведомостѣта на министерството на просвѣщението и минатъ подъ ведомостѣта на св. Синодъ. Учителитъ и родителитъ, които не следятъ възпитанието на учащата се младежъ, и не ги контролиратъ, ще бждатъ най-строга наказани.

Обискитъ установили, че всички младежи отъ гимназитъ, дори семинариитъ, били въоръжени съ пистолети и legionercka литература. (Следва на 4 стр.)

самитъ предпазителни мѣрки употребени за да го носятъ, най-после, издѣлбали въ паметѣта на хората единъ гробъ по-дълбокъ отъ този, който почивалъ тамъ. Сега златото и сжпоценнитъ камъни замѣстятъ алабаstra и една първостепенна базилика съ единъ манастиръ, скромната оратория въ св. Бомъ. Царетъ, папитъ, епископитъ, сеньоритъ, наредосждачи на този гробъ всичко живо и красиво и следъ гроба на нашия Господъ и на неговия апостолъ св. Петъръ, не ще сжществуватъ другъ подобенъ на този на св. М. Магдалина.

За трети пѣти и въ присѣтствието на едно многобройно събрание, принцѣтъ отъ Салермо накаралъ да се отвори запечатания паметникъ. Главата на светицата била цѣла, съ изключение на костѣта на долната челюсть, която липсвала; членоветъ ѝ представлявали голи кости; езика билъ исхналъ и прилепенъ до небцето; и едно благоухание покривало тѣзи останки изложени на дневната свѣтлина и на благочестието на душитъ. Тѣ били издигнати отъ прашното легловище, за да имъ се отдаде по-отблизо почитъ. Погледитъ на всички се съсрѣдоточили на това чело, което било се допряло до краката на Господа, на тѣзи кухни,

които били пълни съ най-хубавитъ, паднали нѣкога сълзи предъ Бога, на този езикъ, който е говорилъ отъ Исусъ Христосъ на Исусъ Христосъ, на тѣзи кости, които били згнати предъ него, за да го обожаватъ; на цѣлото това сжщество мъртво, което вѣрата възкресява чрезъ дѣлата. Една вѣчна слава обещана на М. Магдалина отъ една непогрѣшима уста и която слава всички я виждаха, чувствуваха, дишаха въ себе си и въ другитъ. Тринадесетъ столѣтия бѣха се изминали, а то стоеше тамъ, безъ гласъ, безъ животъ, безъ душа, и при това безсмъртно, като изпѣлваше зрителитъ и свидетелитъ съ неизказано благоговѣние къмъ него и Бога.

Знае се вече, че единъ особенъ и съвсемъ божественъ знакъ бѣха открили върху челото на М. Магдалина. Това бѣше една частичка отъ неподвижно и прозрачно месо, което лежеше върху лѣвата страна на слепитъ ѝ очи къмъ дѣсно и и което внуши на всички всеобщото вѣрване, че тамъ именно на това сжщо благословено мѣсто, Спасителтъ бѣше докосналъ М. Магдалина, когато ѝ бѣше казалъ следъ възкресението си: „Noli me tangere“ — „Не ме докосвай“. Нѣмаше никакво друго доказателство, по което можеха

да предположатъ тѣзи, които виждаха на това мѣсто една следа на живота, толкова осезателна и която бѣше се съпротивила упорито на 13 вѣковно течение.

Случайността нѣма смисълъ за християнина и тамъ кждето природата е очевидно наранена въ своитъ закони, тя веднага се издигна до върховната причина, до тази причина, която никога не действува безъ мотиви и чиито мотиви се откриватъ на сърдцата, които търсятъ свѣтлината. Народния говоръ е запазилъ впечатлението на тази точка на живота останала въ тѣлото на М. Магдалина и още днесъ я наричатъ „Noli me tangere“, сублимно име, защото е било създадено отъ вѣрата за една мисль достойна за нея. Петъ вѣка следъ това — първо произнасяне „Noli me tangere“ стояло още на сжщото мѣсто съ сжщитъ черти и първенцитъ отъ Ексъ потвърдили автентичността му. То се отдѣлило въ 1780 год. въ предвечерието на едно време, което не трѣбваше да получава никаквъ споменъ и никакви останки. И тогава още въ таквъ моментъ, лѣкаритъ повикани да засвидетелствуватъ заедно съ висшата магистратура на страната, констатирани пѣкъ, че въ „Noli me tangere“ стояло тамъ, като нераздѣлна

часть отъ челото, по силата на единъ запазенъ тамъ животъ. Карлъ раздѣлил тѣлото на М. Магдалина на три части; главата, която представлявала сърдцето rag excellence на светицата; една костъ дѣсната ржка, съ която тя помазала съ благоухание краката на Господа; най-после другитъ членове, които не съответствували на никаква особена мисль. Първата отъ тѣзи останки е била заключена грижливо въ единъ златенъ бюстъ, лицето било покрито съ една кристална маска, а тая последната съ една златна подвижна маска. Башата на принца Шарль I, изпратилъ отъ Неаполъ собствената си златна корона, украсена съ сжпоцени камъни, за да стои винаги върху главата на светицата. Втората останка, костѣта на дѣсната ржка била сложена въ една позлатена кутия въ форма на ржка, поставена върху единъ пиедесталъ и поддржана отъ 4 фигури, изобразяващи лѣвовѣ. Другитъ ѝ членове били пренесени и запечатани въ единъ сребренъ ковчегъ.

Превела В. Манова.

(Следва)

Печатница „Просвѣщение“ Варна

Всичко ставало подъ очите на учителите и родителите. Цѣли складове отъ оржия и плячки по таваните и изъ мазетата на гимназиите, пансионите, дори духовните семинарии.

Ученици 12 год. съ картенници стреляли срещу войската, други пък „революционери“ унищожили един музей и пр. . . .

Упошлиха името легионеръ, и опорочиха едно цѣло движение създадено съ жертви, усилия, голѣм идеализъм и родолюбие. Всички останали легионери отъ другите фракции, се подчиниха на генералъ Антонеску, и искатъ на ново да се групиратъ около него. Да ли ще успѣятъ? Бъдещето ще каже.

Забранява се на евреите, под каквото и да е предлог да продаватъ църковни утвори . . . икони . . . одежди . . . или каквото и да е предметъ въ връзка съ погребенията или друга каквато и да е църковна служба.

Свещениците, които новия законъ е заварилъ на служба при разни кооперации, популярни банки, спомогателни каси и др. цѣлящи улесняване или подпомагане на духовни лица или учреждения, оставатъ и за напредъ на служба; сжщо и ония, които заематъ платени служби при църквите и други благотворителни културни учреждения.

Австралийския православенъ Митрополитъ, г. г. Тимотей, най-тържествено отпразднувалъ 40 год. юбилей, като духовно лице. На това тържество взели участие, представители на всички други вѣроизповѣдания.

Въ Бѣлградъ, се открила библиотека за изследване миналото на Византия. Проф. G. L. Grondjits при университета отъ Utrecht, известенъ съ своето творение (L'iconographie byzantine de crucifié mort sur la croix) вземалъ участие въ това дѣло.

У насъ православните—разпятието е съ 4 гвоздеа (не както у католиците съ 3 гвоздеа) изражението на лицето и общата стойка на тѣлото на разпятието се различава, макаръ и не много, отъ католическото разпятие и пр. . . .

Византологъ F. Duonic, следъ като разглежда и изследва цѣлата тая материя около разпятието, становището и разбиранята на католиците и на православните, идва до заключението, че тезата на православните, като неподправена, непресиленна, е права, а на католиците е тенденциозна.

Чешката Православна Църква, която презъ 1919 год. получи свобода и право да се реорганизира, сега добила правото да си промѣни името. Така, сега едни желаятъ тя да се именува „Чешка национална църква“, а други „Бохемска национална църква“.

Югославия, отъ XVIII в. до националното обединение на сърбите гр. Стремски Карловци, като престолень градъ на Карловския Митрополитъ, който отъ 1848 год. е носилъ титлата Патриархъ, е билъ културния центъръ на сърбите отъ Австро-Унгарската империя. Въ този градъ, който нѣма вече нѣкогашното си значение, се намира патриаршеския палатъ, разни църковни и национални фондации, гимназии, богословско училище и др. Тукъ се намира и известната подъ името „Архиепископска Митрополитска библиотека“, има ржкописни книги отъ XIV—XX вѣкъ, както и най-известните енциклопедии на разни езици.

Книгите сж изъ областта на богословието, философията, етнографията, географията, историята, политиката, литературата и пр. . . .

Стари гръцки, латински, турски, славяно-сръбски ржкописи. Цѣлото това съкровище, било подредено, систематизирано, описано и пр.

Броя на книгите възлизали на 50,000. Изъ между най-старите ржкописи, на брой повече отъ 200, биль оня отъ XIV вѣкъ, и съдържахъ сведения и за битката отъ Косово. Сръбската Патриаршия положи осо-

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЕПАРХИЯТА.

На 26.I. Недѣля, следъ Св. Божествена литургия Н. Високопреосвещенство посети въ Варненския Народ. театъръ тържествения актъ по случай 10-годишнината отъ основаването на Варненската студентска корпорация „Одесусъ“ при варненската културна дружба въ София. Н. Високопреосвещенство приветствува студентството съ прочувствени слова, като между другото каза съдържателните думи: „Никога не забравяйте глѣбините на народната душа. Никога не се стремете да се оформявате въ каста на интелегентни хора, но всѣкога дръжте реална връзка съ работника, занаятчията и селянина, т. е. съ цѣлокупността на нашия народъ, защото сте синове на това общество“.

На 23 и 27.I Н. Високопреосвещенство посети безплатните трапезарии при църквите: „Св. Пр. Илия“, съборния храмъ „Усп. Пр. Богородици“ и „Св. Николай, като благоволитъ трапезитъ имъ и отправи наиздателни слова къмъ децата.

На 30.I Антоновденъ, по случай рождения денъ на Н. В. Царя, въ катедралния храмъ „Усп. Пр. Богородици“ бѣ отслуженъ молебенъ отъ Н. Високопреосвещенство въ служене съ епархийските свещеници и други свещеници. Присѣствуваха всички официални лица: Началника на гарнизона г. ген. Поповъ, пом. кметоветъ, околийския управителъ, шефове на учрежденията, свободните отъ нарядъ офицери, представители на културно-просвѣтните организации, организацията на българските желѣзничари и моряци, които празнуваха своя патроненъ празникъ, учащата младежъ, войскови отдѣления и множество граждани.

Следъ молебена г. ген. Поповъ, придруженъ отъ висшите офицери обходи и поздрави строените войскови отдѣления, като произнесе и прочувствена речъ.

На 31.I—Атанасовденъ, по случай храмовия празникъ на църквата „Св. Атанасий“ въ Варна, Н. Високопреосвещенство отслужи тържествена Архиерейска служба.

Храмътъ бѣ препълненъ съ богомолци. Негово Високопреосвещенство произнесе слово за празника, следъ което отслужи панихида за почитане паметта на починалите хлѣбари и молебенъ за здравето и дългоденствието на всички членове на хлѣбарското сдружение.

Сжщиятъ денъ, въ 11.30 ч. преди пладне, по случай годишнината отъ смъртта на О'Бозъ почившата Н. Ц. В. Княгиня Мария Луиза—шефъ на 8 пех. Приморски полкъ, се отслужи панихида отъ Н. Високопреосвещенство въ служене съ свещеници въ катедралния храмъ „Усп. Пр. Богородици“. Присѣствуваха официални лица.

бени грижи за тая библиотека, която действително прави честъ на сръбския народъ.

Библиотеката при Рилския манастиръ, би могла да ѝ съперничи, ако нѣкои се погрижи да я модернизира, катаграфира и пр. . . ако се наложи постояненъ, специално подготвенъ монахъ-библиотекаръ, който да следи всичко у насъ и убогати библиотеката съ всички знаменити творения, наши и чужди, и се погрижи да досъбере всичко ценно отъ отъ нашето минало и пр.

За това ще пишемъ другъ пътъ.

Прот. П. Икономовъ

ПЕЧАТНИЦА
„ПРОСВѢЩЕНИЕ“
П. Зенгиновъ & С-ие — Варна
Телефонъ 21-38

ВАРНЕНСКА И ПРЕСЛАВСКА МИТРОПОЛИЯ

ОКРЪЖНО

№ 780

гр. Варна, 7 февруарий 1941 год.

До Тѣхни Благоговѣйства енорийски свещеници
въ Варненската и Преславска Епархия

Ваше Благоговѣйство,

Измина се една година, откакъ в. „Християнска защита“ на ново се яви на служба на общото Епархийско дѣло. Презъ всичкото време зорко следихме съдържанието на вестника и съ задоволство можемъ да признаемъ, сътрудниците му достойно изпълниха дълга си, защото тѣ смогнаха да запазятъ доброто име, което вестника е можалъ да си спечели въ миналото.

Като органъ на Епархийското братство, в. „Християнска защита“ е изразителъ на духовната съкровищница на цѣлия ни Епархийски клиръ. А известно е, че клира на Варненската и Преславска Епархия се отличава съ своята голѣма духовна култура, съ своята подчертана книжовност, съ своята строга дисциплина и съ ясна си църковно-националенъ мирогледъ.

Като носители на такова сжпо достойние, нашите свещеници могатъ да създадатъ отъ в. „Християнска защита“ единъ наистина богатъ изворъ на знание, мждростъ, на високъ църковно-националенъ духъ и здравъ християнски моралъ.

Убедени въ тази възможностъ, ние приканихме редакционния комитетъ да продължи списването и издаването на вестника и презъ настѣпилата 1941 година.

Ваше Благоговѣйство,

Времената, въ които живѣемъ, сж изключителни. За да може спасителното учение на Христа-Господа благодатно да осѣни всичките ни епархии, потребни сж изключителни грижи и усилия отъ страна на всички ни. За да може пъкъ дѣлото на св. ни Църква да бжде видено и почувствувано отъ всѣки християнинъ въ епархията ни, потребно е да съберемъ силите си и ги вложимъ въ една упорита борба за осжествяването на това църковно дѣло.

Ние сме свидетели на Вашите усилия и напрежения да бждете на дѣлото вѣренъ синъ на Христа и всепреданъ служителъ на Св. ни Църква.

Знаейки това, ние Ви приканваме да вземете сериозенъ дѣлъ въ живота на вестника като обогатявате съдържанието му съ ценностите на Вашия духъ, като отбелезвате въ него резултатите отъ Вашата църковно-просвѣтна и социална дейностъ и като го направите желано четиво за всѣки християнски домъ въ енорията Ви.

Нека видятъ човѣците добрите ни дѣла, за да прославятъ

Небесния ни Отецъ.

Нека посочимъ на всички нашата Богоугодна и народополезна дейностъ, та да обикнатъ и насъ и Църквата, вмѣсто да ни хулятъ и отричатъ.

А за да постигнемъ всичко това, нека си дадемъ дума, че редомъ съ разнообразната ни и сложна пастирска дейностъ, ще издигнемъ собствения нашъ вестникъ до най-високата степенъ на възходъ.

Убедени, че ще удвоите ревността си къмъ вестника, очакваме да увеличите и числото на абонатите му, за да можемъ по този начинъ да проникнемъ съ пастирското си печатно слово въ повече домове.

Ние настояваме да бждатъ увеличени платените абонати, защото споредъ насъ, изпращаните даромъ броеве не могатъ да дадатъ желаните резултати. А това е така, защото безплатната пропаганда книжнина се приема съ известни резерви и предупреждения. Вестника ще постигне своята целъ, ако читателя стигне до убеждението, че трѣбва да го плати за да го получава.

Призоваваме надъ Васъ Божието благословение и оставаме Вашъ во Христа молитвувателъ.

† Варненский и Преславский Йосифъ.

ХРОНИКА

Умоляватъ се бл. свещеници отъ Варн. Духовна околия, които не сж си взели още календарчетата, кръсчетата и значките изпратени отъ съюза — както и „Творенията на св. отци“ да побързатъ да сторятъ това. Складирани сж въ св. Митрополия.

Българската църква „Св. Кирилъ и Методий“ въ гр. Кюстенджа, подигната презъ турско време и подновена въ 1907 год. е вече обсебена отъ ромънските власти и прекръстена „Св. Николай“. Служи ромънски свещеникъ.

На 26.I т. г. въ с. Вели-факж, Добришко, се осветило новооснованото читалище „Зора“.

Сжщия денъ енор. свещ. Атанасъ Стояновъ е основалъ Прав. Христ. Братство „Св. Николай“ при мѣстния храмъ.

По липса на учителъ въ селото, отъ 20.I т. г. енорийския свещеникъ редовно занимава децата да четатъ и пишатъ на български и ежедневно единъ часъ имъ държи вѣроучителни беседи.

НАША ПОЩА.

с. Дивдѣдово — свещ. Н. С. Много ни е приятно, че се корегирахте. Кв. Ви е изпратена. Очакваме дописка и списъка за новите Ви абонати. Благодаримъ за поздравите. Здравейте!

с. Гяуръ-Суютчукъ — свещ. Т. Н. Получихме списъка съ абонатите. Благодаримъ. Чакаме дописка и още толкова абонати.

с. Марашъ — свещ. Д. А. Удоволетворихме молбата Ви.

с. Невша — свещ. Ф. К. Получихме списъка съ 9 абонати. Ще изпълнимъ молбата Ви. За всичко благодаримъ.

с. Аркутлии — свещ. В. Д. Получихме писмото Ви. Поздравяваме Ви съ хубавата инициатива. Другото си върви по реда.

с. Мадара — Д-во Многодетни — Шуменско. Вестника Ви се изпраща безплатно.

с. Дуранкулак — свещ. Г. О. Получихме Ви списъка съ 17 абонати. Ще имъ се изпратятъ 1, 2, 3 броеве.

с. Вели-фака — Добришко. Получихме дописката.

гр. Добричъ — А. П. Получихме списъка съ 6 абонати. Благодаримъ.

с. Алваново — свещ. П. И. Получихме списъка съ 11 абон. и сумата 250 лв. Благодаримъ. Очакваме и дописка отъ Васъ.

с. Армутлий — свещ. В. Д. Отъ 1 януарий ще Ви се изпращатъ по 15 броя за вашите абонати. Вие ще съберете абонаментите и ще ни ги пратите.

Сърдечно молимъ настоятелите на вестника, а най-вече Енор. свещеници отъ цѣлата Епархия — веднага да ни изпратятъ списъците съ абонатите си понеже предстои отпечатването на нови адресници.